В ранковому саду заголубіли тіні,
І краплею роси заснула в квітці мить.
Біжить стежина в сад у зарості малини,
Яка дозріла вже і запахом п’янить.

Стоїть на місці час. Нічого не минає.
На промінь золотий схилилась висота.
Співають горобці на гребені сараю.
І мати молода подвір’я підміта.

Котяра голубів чатує сонним оком.
Кров місяця іскрить у стеблах полину.
А яблуко одне зірвалося до строку,
І яблуня немов приховує вину.

Гуде бджолиний рій, спішить заповнить хоти.
В очах палахкотінь від яблук у росі.
Червоно квітне мак, червоно грає сонце,
До танцю і пісень запрошуючи всіх.

Танцюють лопухи, і соняхи, і клени,
Найдальша далина прибилась до воріт,
І вихор золотий шумить навколо мене, —
Розкручуючи все і всотуючи світ.

А в центрі тільки я, дитина листопада,
Єдиний диригент і чародій на мить,
Дарма, що народився під зіркою, що пада,
В саду, що обліта, на вітрі, що горить!

До матері тягнусь, розказую руками
Про те, що тільки їй лише одній збагнуть.
Щаслива у дворі мені сміється мама,
І в неї зморшки всі ще глибшими стають.

Метелик вогняний кружляє біля мене,
Торкається плеча і відлітає геть.
І звідки мені знать, що яблуко зелене
Метеликом таким приречене на смерть,

Що вже проснулась мить і зоряна краплина
По теплому стеблу збігає до землі.
Від матері спішить захеканий хлопчина,
Біжить в глибокий сад і розтає вві млі…

Склепив повіки сон. І почорніли тіні.
Над яблуком в росі метелик кружеля.
І стільки у саду дозрілої малини,
Що хлопчика не жди — не вийде звідтіля.